

Denizli Rıhtımları

– Ümmü AŞÇI · 21 Şubat 2012

yitik iki ırmağın türküsüydü zaman
susuz / sevgi-siz

kutsal kayaları sarınca yeşil gözlü yosun
tortusu çökelir acıların en derinlerine

oltasında saklı kalmış kuru yeme koşuşur alıklar
misinada düğüm düğüm olmuş bohem yalnızlık
ve

martıların valsı eşliğinde kuduran balıklar
çıgırtkan acılara çanak tutar dalga boyu

yine de;
çarkına dönünce evren kendi bendinde
kırar çürük dişlerini geçmişin

umuda yelken açan
bal durusu ırmakların coşkusu
gül bakışlı özleri öper dudaklar
zaman arşınlar gecenin selvi boyunu
yırtar asi bulutları sevgi
yağmur dökülür gamzelerin dehlize
ebem kuşağı gülüşü çocuksu

deniz/li rıhtımlara vurunca rüzgârın gelini
yıkıldı matemini eski rengi

gün/eşi(n)m oldu puslu gecelerde üşüyen gözlerin
asi ve mavi...

yitik iki ırmağın türküsüyüz biz
ateşle/ toprak

-yanan ve yakan-

eridik
süzüldük
damıtıp duyguların
kor alevini
içtik "ebet" şerbetini
yürek ikliminden

eğrilip /bükülmeden
çorak ovalara aktık
aktıkça ak/tık
çoğaldık

çoğaldıkça büyüdük
deniz/li kentlerde
birleşti yüreğimiz

Ümmü AŞCI
(üma)